

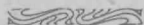
v sveti navdušenosti ne povelečuje tu goreči častilec Marijin njene ponižnosti, ne njene moči, ne njene materine časti, ne njene slave, marveč le njeno čudovito dobrotljivost. Milijonkrat in milijonkrat se je ponavljalo odslej po vesoljnem svetu: »Pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa — o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija.«

Marijini častilci, glejte, služabniki ste tako dobre Gospe! Kako ste srečni! Kraljica iz Sabe je blagrovala služabnike Salamonove, ker so smeli služiti tako modremu kralju. Kako bi šele morala blagrovati vse Marijine služabnike, da smejo služiti tako dobri Gospe, in se smejo zvati njene sinove in hčere.

Sedemletni princ asturski — tudi prvo-obhajanec.

V kraljevi palači v Madridu so praznovali 10. maja t. l. ganljivo slovesnost. Španski prestolonaslednik, 7 letni princ asturski je prvikrat prejel sv. obhajilo. Kralj in kraljica sta, sledeč želji sv. očeta in povelju sv. Cerkve, sklenila, naj se s sv. obhajilom ne odlaša ter sta naprosila dvornega kaplana, msga Cardora, naslovnega škofa Sionskega, da je kraljevega sinčka pripravljaj na ta sveti trenutek. Iz njegovih rok je prejel kraljevi princ prvo sv. obhajilo in sicer s toliko pobožnostjo in spoštovanjem, da so bili navzoči do solz ginjeni. A. Č.

Z Marijo v nebesa!

»Mamica! V soboto bo praznik Marijinega vnebovzetja! Jaz pa bom morala ležati v postelji in se ne bom mogla radovati s svojimi součenkami, ki bodo skupno pristopile k sv. obhajilu.« Tako je zdihovala Marica, enajstletna deklica, ki jo je sušica položila na bolniško posteljo. Mati so jo tolažili, da bo do takrat že ozdravela, a bila je neutolažljiva.

Marica je bil priden otrok. Bila je v Marijinem vrtcu, kakor so mnogi izmed vas. Odslej si je izbrala

Marijo za svoj vzor. Sklenila je, da jo bo skrbno posnemala v njenih čednostih. Da bi jo videli, kako vestno je opravljala vsakdanje molitve. Kakor zamaknjena je klečala pred Marijino podobo, dokler ni vsega odmolila, kar je bila namenila. Vsak večer je še dodala eno češčenamarijo, da bi ostala vedno nedolžna, da ne bi nikdar razžalila Jezusa s smrtnim grehom. Svojih molitev tudi v bolezni ni opuščala. Pogosto je prejemala Jezusa v najsvetejšem Zakramentu.

Ko je zbolela, ji je bilo najbolj hudo to, ker ni mogla hoditi v cerkev. Na praznik Marijinega vnebovzeta so imele njene součenke iz Marijinega vrtca skupno sv. obhajilo in ona je vedela, do se ga ne bo mogla udeležiti. Praznik se je vedno bolj približeval, a Marica je bila vedno slabša, pa vedno bolj je hrepenela po Jezusu. Napočilo je jutro tega praznika. Deklice so hitele v cerkev, da počaste nebeško Kraljico, ki je bila danes vzeta v nebo. Pozvonilo je z malim zvonom, znaneč, da poneso nekomu sv. Popotnico. Šli so obhajat Marico. Njena želja se je izpolnila. Ni prejela Jezusa v cerkvi, ker je bila preslaba, da bi šla sama k njemu, je pa zato prišel Jezus k nji. Po sv. obhajilu je bila vsa zatopljena v božje skrivnosti. Njen duh se je pogovarjal z Jezusom in z Marijo. Neprestano je poljubljala svetinjico, ki jo je bila dobila v Marijinem vrtcu, in bila je vsa mirna.

Cerkveno opravilo je minulo in deklince so se vračale na svoj dom. Tudi Marica se je vračala domov, k nebeški Materi. Njene zadnje besede so bile: »Marija, vzemi me k sebi!« in odšla je v višave.

Kako lepo so jo sprejeli v nebesih! Nasproti ji je prišla Devica Marija in jo je ljubeznivo sprejela kot svojega dobrega otroka. Sprejeli so jo vsi nebeščani in jo spremili k Jezusu, božjemu prijatelju mladine, ki ga je tolikokrat tako pobožno prejela v svoje srce. Tako je bila Marica srečnejša od svojih součenk, ker je lepše počastila Marijo, ker je praznovala njen praznik v nebesih.

Dragi otroci, posnemajte tudi vi Marico, zlasti v češčenju preblazene Device Marije in v prejemanju svetega obhajila in tudi vi boste kdaj tako srečni kakor Marica.

Daniča.